

Vend deres hjerter

Ugens vers

"Men derude skal I søge Herren din Gud; du skal finde ham, hvis du søger ham af hele dit hjerte og af hele din sjæl" (5 Mos 4,29).

Introduktion

Vi er alle underlagt dette fundamentale livsvilkår: vi er syndere. Fra tid til anden hører vi en eller anden "ekspert" beklage sig over den kristne opfattelse af grundlæggende menneskeligt fordærv. Men vi behøver kun at se nyheder en dag eller to eller tage et hurtigt kig på menneskeheden historie for at opdage sandheden i dette kristne trospunkt.

Eller man kan se sig selv i spejlet. Den, som er modig nok til at se grundigt på sit eget hjerte, bliver hurtigt klar over sandheden i Rom 3,9-23, som ender med ordene: "for alle har syndet og har mistet herligheden fra Gud" (Rom 3,23).

Den gode nyhed findes i det næste vers, hvor der siges, at de "ufortjent gøres retfærdige af hans nåde ved forløsningen i Kristus Jesus" (Rom 3,24). Afgørende for denne gode nyhed er anger: at erkende vores egen synd, være ked af det, bede Gud om tilgivelse og vende os fra den. Fordi vi er syndige, bør anger være en central del af vores kristne erfaring. I denne uge skal vi se på begrebet anger og omvendelse, som det beskrives i Femte Mosebog.

Ugens tekster

- 5 Mos 5,22-29
- 5 Mos 4,25-31
- 5 Mos 30,1-10
- Matt 5 3,1-8
- Mark 1,15
- ApG 2,37-38

Mi-Jitten

Bibelsk hebraisk er som de fleste sprog fyldt med talemåder, idiommer, hvor bestemte ord bruges til at sige noget, der er forskelligt fra det, de ser ud til at sige. Et sådant idiom i Det Gamle Testamente er *Mi-Jitten*. "*Mi*" er spørgeordet "hvem", og "*Jitten*" betyder "vil give". Så bogstaveligt betyder "*Mi-Jitten*" "*Hvem vil give?*"

Men i Det Gamle Testamente udtrykker sætningen et ønske, en stærk længsel efter noget.

Et eksempel finder vi efter Israels børns udgang fra Egypten, da de mødte udfordringer i ørkenen. De sagde: "Gid vi var døde for Herrens hånd i Egypten" (2 Mos 16,3). Udtrykket "gid" kommer fra "*Mi-Jitten*".

I Salme 14,7 siger David: "Gid Israels frelse må komme fra Zion!" Igen kommer "gid" fra *Mi-Jitten*.

5 Mos 5,22-29

Læs teksten og læg specielt mærke til vers 29. Det ord, som oversættes med "Gid" kommer fra "Mi-Jitten".

Herren, Gud, Skaberen, som har skabt rum, tid og materie, som ved sit ord skabte verden, og som blæste livets ånde ind i Adam, kommer her med en udtalelse, som normalt forbindes med menneskelige svagheder og begrænsninger. Det er et tydeligt eksempel på menneskenes frie vilje til at vælge. Vi ser, at der er grænser for, hvad Gud kan gøre midt i den store strid. Brugen af *Mi-Jitten* viser, at selv Gud ikke tramper på vores frie vilje. I det øjeblik, han gjorde det, var den ikke længere fri.

På samme måde, som vi mennesker har frihed til at synde, har vi også frihed til at vælge Gud, vælge at være åbne for hans ledelse, vælge i svar på Guds Ånds påvirkning at angre vores synd og følge ham. Valget er vores og kun vores. Det er et valg, vi er nødt til at foretage hver dag, hvert øjeblik.

Til eftertanke

Hvilke valg står du over for at skulle tage i de næste timer eller dage? Hvordan kan du lære at underkaste din vilje under Gud, så du med hans kraft kan tage de rette beslutninger?

Søg mig og find mig

I Bibelen ser vi mange steder beviser for Guds forudviden. Det vil sige, at han på forhånd ved alt, som kommer til at ske. Enten det handler om verdensrigers opståen eller fald (Dan 7) eller individuelle handlinger få timer, før de sker – "Sandelig siger jeg dig: I nat, før hanen galer, vil du fornægte mig tre gange" (Matt 26,34) – kender Gud enden fra begyndelsen. Hans forudviden også om vores frie valg har ingen indflydelse på vores frihed til at vælge.

Inden Gud førte Israels børn ind i Det Lovede Land vidste han altså, hvad de kom til at gøre der.

5 Mos 4,25-28

Hvad sagde Herren, at folket kom til at gøre, når de boede i det land, de var blevet lovet?

I versene forinden formaner Gud dem specifikt til ikke at lave afgudsbilleder eller tilbede dem (5 Mos 4,14-20). Men de efterfølgende vers siger nærmest direkte, at de kommer til at lave og tilbede gudebilleder på trods af alle advarslerne.

Læg mærke til, at Moses i 5 Mos 4,25 tydeligt siger, at det ikke kommer til at ske med det samme. Efter alt det, de lige havde oplevet, kom de ikke med det samme til at falde for afgudsdyrkelse. Men med tiden, efter en generation eller to, ville deres tendens til at "glemme" (5 Mos 4,9), hvad Herren havde gjort for dem, og hvad han havde advaret dem om, få dem til at gøre netop det, han havde advaret om.

5 Mos 4,29-31

Hvad siger Herren, at han vil gøre for dem i denne specifikke situation?

Guds nåde er fantastisk! Selv efter at de begår den frygtelige synd at tilbede afguder, selv efter at de har lidt under følgerne af deres synder, vil Gud tilgive dem og genrejse folket, hvis de vender om til ham. Hvis de frit vælger at omvende sig, vil han acceptere deres omvendelse.

Det ord, som i 5 Mos 4,30 oversættes med "vende om", betyder egentlig at vende tilbage. Det vil sige, de går *tilbage* til Herren, til hvor de skulle have været hele tiden. Det hebraiske ord *teshuvah*, som kommer fra den samme rod som "vende tilbage", betyder "omvendelse".

Hvad der ellers måtte være involveret i omvendelse, betyder det i bund og grund at komme tilbage til Gud efter at have været adskilt fra ham på grund af vores synd.

Teshuvah

Gennem hele Femte Mosebog viser der sig et hovedtema: vær lydlig mod Herren og bliv velsignet, vær ulydig, og du må bære følgerne. Og det er ikke anderledes i Det Nye Testamente. "Far ikke vild! Gud lader sig ikke spotte. Hvad et menneske sår, skal det også høste: Den, der sår i kødet, skal høste fordærv af sit kød, og den, der sår i Ånden, skal høste evigt liv af Ånden" (Gal 6,7-8).

Efter syndefaldet ser det desværre ud til, at synd er lige så naturlig som at trække vejret. Og på trods af de mange advarsler og løfter – "For det, jeg i dag befaler dig, er dig hverken ufatteligt eller fjernt" (5 Mos 30,11) – var det lige netop, hvad mange af dem gjorde. De begik de synder, som Gud havde advaret dem imod.

Men selv da var Gud villig til at tage dem tilbage, hvis de valgte at angre og vendte tilbage til ham.

5 Mos 30,1-10

Læs teksten igen. Hvad siger Herren, at han vil gøre for sit folk på trods af alt det forkerte, de har gjort? Men hvilken betingelse lå der til grund for disse løfter?

Tanken er let og ligetil: hvis du klokker i det, vil det give frygtelige konsekvenser for dig og din familie. Det er, hvad synden gør. Men selv da kan du angre og vende om, og Herren vil tage imod dig og velsigne dig.

Det hebraiske ord, som er roden til *teshuvah*, forekommer mange gange i disse vers. I 5 Mos 30,2 siger teksten: "Og du *vender om* til Herren din Gud"; i 5 Mos 30,8: "Selv skal du *vende om* og adlyde Herren." Og i 5 Mos 30,10 siges der: når du "*vender om* til Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl."

På trods af alt det, der skete med dem, på trods af deres overtrædelse af og brud på pagten, var Herren ikke færdig med dette folk. Og hvis de ikke ønskede, at han skulle være færdig med dem, kunne de vise det gennem omvendelse.

Til eftertanke

Disse tekster blev givet til folket som et hele og under meget anderledes forhold end vores. Men de viser stadigvæk, hvor vigtig sand omvendelse er for hver enkelt af os i dag, når vi bryder den pagt, vi har indgået med Gud.

Af hele dit hjerte

5 Mos 30,1-10 viser Guds nåde og godhed mod frafaldne og syndere, som også tidligere var blevet velsignet af Gud på en særlig måde: "Hvor er det folk, det være sig nok så stort, der har sin gud så nær, som vi har Herren vor Gud, hver gang vi råber til ham?" (5 Mos 4,7). På trods af alt det, han havde gjort for dem, og på trods af, at de hverken havde nogen undskyldning eller en god begrundelse for deres synd, syndede de alligevel.

Men alligevel, selv i en sådan situation, hvordan var Guds holdning over for dem?

5 Mos 30,1-10

Læs og fokuser på, hvad deres anger og omvendelse (*teshuvah*) til Gud indebar. Hvad blev der krævet, og hvad lærer det os om, hvad sand omvendelse indebærer?

I sidste ende var de nødt til at foretage et valg, vende tilbage til Gud og adlyde ham *af hele deres hjerte*. I en vis forstand var problemet deres hjerte, for hvis deres hjerte havde det rette forhold til Gud, ville deres gerninger vise det, det vil sige, de ville være lydige.

Dette er begrundelsen for, at de fik det fantastiske løfte om, at hvis de "vendte om" til Herren, altså oprigtigt vendte sig til ham, ville han udføre sin gerning i dem og "omskære" deres hjerter. De skulle i deres fangenskab vælge at vende om til Gud. Så ville han føre dem tilbage til sig og til deres land. Når de var kommet tilbage til deres land, ville Gud velsigne dem. En del af den velsignelse var, at Gud ville arbejde med dem for at forandre deres hjerter endnu mere, så de og deres børn kom til at "elske Herren" deres "Gud af hele" deres hjerte og af hele deres sjæl, så de kunne leve.

I deres svar på Guds opfordringer (se ApG 5,31) måtte de i den sidste ende virkelig angre deres synder. Ellen White skrev, om end i en anden sammenhæng: "Folket sørgede på grund af de lidelser, de blev udsat for på grund af deres synder. De sørgede ikke over, at de havde vanæret Gud ved at overtræde hans hellige lov. Sand anger indbefatter mere end sorg over synden. Den giver sig udslag i, at man resolut vender det onde ryggen" (Ellen White, *Patriarker og profeter*, s. 287). Denne sandhed ses tydeligt i 5 Mos 30,1-10.

Til eftertanke

Hvordan kan vi kende forskel på at sørge på grund af syndens følger og at sørge over selve synden? Hvorfor er denne forskel vigtig?

Anger og omvendelse

Det Nye Testamente er selvfølgelig fyldt med tanken om omvendelse. Johannes Døber begyndte faktisk sin offentlige tjeneste med et kald til omvendelse.

Matt 3,1-8

Hvordan kommer tanken om at vende om til udtryk i disse vers? Hvad siger Johannes Døber til folket, som gentager, hvad vi har læst i Femte Mosebog? Hvorfor havde hans ord en særlig betydning for farisæerne og saddukæerne?

Jesus begyndte også sin tjeneste med et kald til omvendelse.

Mark 1,15

Hvad siger Jesus? Hvorfor sammenkæder han omvendelse med evangeliet?

Enten det var Johannes Døber, som talte specifikt til de jødiske ledere, eller det var Jesus, som talte til hele folket, er budskabet det samme. Vi er syndere. Og selv om Jesus kom for at frelse syndere, må vi stadig angre vores synder. Sand anger indbefatter, at vi vender os bort fra synden. Vi må erkende vores syndighed og udtrykke anger for vores synder, ikke kun sorg over følgerne af dem. Vi må foretage bevidste valg om at afstå fra synden og stole helt og fuldt på Jesu for-tjeneste. Han vil give dig og mig hjælp og kraft, så vi "adlyder Herren ... og omhyggeligt gør alt det," han "befaler" os (5 Mos 15,5).

Nogle bibelforskere ser genklange i Det Nye Testamente af tanken om anger og omvendelse, som den udtrykkes i Femte Mosebog. Da Peter for eksempel anklagede folket for at have korsfæstet Jesus, "stak det dem i hjertet, og de spurgte Peter og de andre apostle: Hvad skal vi gøre, brødre?" (ApG 2,37). Det vil sige, at de blev klar over deres synd og angrede ("det stak dem i hjertet"), og de ønskede at finde ud af, hvad de kunne gøre for at genoprette deres forhold til den Gud, de havde svigtet.

Er dette ikke i stor grad den samme situation, vi alle oplever? Vi er syndere, som har svigtet Gud.

ApG 2,38

Hvad svarede Peter på deres spørgsmål, og hvordan viser denne episode principperne i sand omvendelse?

Til videre studium

"Ved hvert skridt fremad i vor kristne erfaring vil vor anger blive større. Det er til dem, som Herren har tilgivet, til dem, som han antager som sit folk, at han siger: 'Så vil I huske jeres onde færd og jeres slette gerninger og væmmes ved jeres synder og jeres afskyelige handlinger' (Ez 36,31). Atter siger han: 'Jeg opretter min pagt med dig. Så skal du forstå, at jeg er Herren. Når jeg tilgiver dig, skal du huske alt, hvad du har gjort, så du skammer dig på grund af din skændsel og ikke mere åbner munden, siger Gud Herren' (Ez 16,62-63). Vores læber vil da ikke benyttes til at rose os selv. Vi vil erkende, at Kristus er alt, vi behøver. Vi vil gøre apostlens bekendelse til vores egen: 'Jeg ved, at i mig, altså i mit kød, bor der intet godt' (Rom, 7,18). 'Men gid det aldrig må ske for mig, at jeg er stolt af andet end af vor Herre Jesu Kristi kors; ved ham er verden blevet korsfæstet for mig, og jeg for verden' (Gal 6,14) ...

'Guds godhed vil føre dig til omvendelse' (Rom 2,4). Guds kærlighed, barmhjertighed og nåde lægges som en gylden lænke omkring hver sjæl, der er i fare. Herren siger: 'Med evig kærlighed har jeg elsket dig, derfor bevarer jeg min troskab mod dig' (Jer 31,3)" (Ellen White, *Lys over hverdagen*, 1. bd., s. s. 154-155; 199).

Spørgsmål
til drøftelse

- 1. Vi skal angre vores synd, men hvordan kan vi sikre os, at vores anger ikke i sig selv bliver noget, der skal give os fortjeneste hos Gud? Er det vores anger, der gør os retfærdige i Guds øjne? Hvad er det eneste, der genopretter vores forhold til Gud?**
- 2. "Da Judas, som forrødte ham, så, at han var blevet dømt, angrede han og bragte de tredive sølvpenge tilbage til ypperstepræsterne og de ældste og sagde: 'Jeg har syndet og forrådt uskyldigt blod.' Men de svarede: 'Hvad kommer det os ved? Det bliver din sag.' Så kastede han sølvpengene ind i templet, forlod stedet og gik hen og hængte sig" (Matt 27,3-5). Der er ingen tvivl om, at Judas var ked af, hvad han gjorde mod Jesus. Han gik trods alt hen og hængte sig. Hvorfor bliver hans handling ikke opfattet som sand anger og omvendelse?**
- 3. Hvordan kan erkendelsen af menneskelig syndighed, også vores egen, give os en ydmyg holdning over for andre, så vi ikke dømmes dem? Hvordan viser Jesu død på korset, hvor alvorlig synd er?**

